

Wanderland

Paul Baeten Gronda

WANDERLAND

HOLLANDS DIEP

© Paul Baeten Gronda, 2015

© Nederlandse uitgave: Hollands Diep, Amsterdam 2015

© Omslagfoto: Paul Baeten Gronda

Omslagontwerp: Bloemendaal & Dekkers

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

Foto auteur: © Mauro Maiolo

ISBN 978 90 488 2443 4

ISBN 978 90 488 2444 1 (e-book)

NUR 301

www.hollandsdiep.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hollands Diep is een imprint van Overamstel uitgevers bv

OVERAMSTEL
uitgevers

www.overamstel.com

1/LUZERN

1

Ze had de glazen schuifdeur open laten staan en daarna had ik geslapen en toen ik wakker werd in de namiddag merkte ik dat er iets was veranderd. Ik had moeten zoeken naar wat het precies was. Ik had heen en weer door het wolkenhuis gelopen en was daarna de heuvel afgedaald, de stad in. Ik dacht dat er misschien een brand was uitgebroken of dat er een ramp was gebeurd. Die dingen waren mogelijk. Mensen staken dingen in brand. Rampen gebeurden.

2

09.44 uur

*SGT. VILJEM PLESKO: Laten we nog eens opnieuw beginnen.
Dus. Uw volledige naam.*

IGOR NAST: Igor Nast.

SGT. VILJEM PLESKO: Naam van uw moeder.

IGOR NAST: Ann Elisabeth Delahaye.

SGT. VILJEM PLESKO: Uw geboorteplaats en -datum.

IGOR NAST: Wilrijk, België, 23 oktober 1983.

*SGT. VILJEM PLESKO: Igor Nast, weet u waar de heer Hans Nast
op dit moment verblijft?*

IGOR NAST: Natuurlijk niet.

SGT. VILJEM PLESKO: Waarom bent u hier in Nova Gorica?

IGOR NAST: Dat heb ik u al verteld.

SGT. VILJEM PLESKO: Vertel het nog eens.

*IGOR NAST: Omdat mijn vader dat verlangde, en ik
zijn laatste wens wilde inwilligen.*

SGT. VILJEM PLESKO: Is de heer Hans Nast uw vader?

IGOR NAST: Voor zover ik weet wel, ja.

SGT. VILJEM PLESKO: *Maakt u een grap, meneer Nast?*
IGOR NAST: *Allesbehalve.*
SGT. VILJEM PLESKO: *Dus is de heer Hans Nast uw vader?*
IGOR NAST: *Ja.*
SGT. VILJEM PLESKO: *Weet u waar hij zich op dit moment bevindt?*
IGOR NAST: *Natuurlijk niet.*
SGT. VILJEM PLESKO: *Wie heeft er nog meer weet van uw verblijf hier in Nova Gorica?*
IGOR NAST: *Niemand.*
SGT. VILJEM PLESKO: *Niemand?*
IGOR NAST: *Niemand.*
SGT. VILJEM PLESKO: *Hoe komt dat?*
IGOR NAST: *Hij wilde het zo.*
SGT. VILJEM PLESKO: *Wie wilde het zo?*
IGOR NAST: *Hans Nast.*
SGT. VILJEM PLESKO: *Meneer Nast, waar woont uw vader?*
IGOR NAST: *De laatste jaren in Luzern, Zwitserland.*
SGT. VILJEM PLESKO: *Wat zocht hij hier in Slovenië?*
IGOR NAST: *Ik weet het niet. Herinneringen, denk ik.*
SGT. VILJEM PLESKO: *Herinneringen? Dat klinkt vaag.*
IGOR NAST: *Absoluut. Dat klinkt uiterst vaag.*
SGT. VILJEM PLESKO: *Is uw vader een rijk man, meneer Nast?*
IGOR NAST: *Dat hangt ervan af wat u rijk vindt.*
SGT. VILJEM PLESKO: *Hou me niet voor de gek, meneer Nast.*
IGOR NAST: *Dat doe ik niet.*
SGT. VILJEM PLESKO: *Mijn buurman heeft twee koelkasten. Een voor groenten, kaas, mayonaise en dat soort dingen, en eentje enkel voor drank. Hij wordt hier beschouwd als een rijk man.*

IGOR NAST: *O. In dat geval is mijn vader een Rothschild.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Pardon?*

IGOR NAST: *Ja, hij is rijk.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Hoe rijk precies?*

IGOR NAST: *Rijk genoeg om zijn dankbaarheid te uiten als u hem zoekt en vindt in plaats van zijn zoon vast te houden, omdat die toevallig geen paspoort bij zich heeft.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Wanneer heeft u de heer Nast voor het laatst gezien?*

IGOR NAST: *Wat denkt u? Dat ik me plots ga vergissen, omdat u me die vraag voor de honderdste keer stelt? Zoals ik al elke keer zei, en zoals ik ook al de volgende keren zal herhalen: eergisteravond om tien uur ging hij naar bed. De volgende ochtend was hij verdwenen.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Waarom belde u dan pas gisteren om... zestien uur nul acht naar dit kantoor?*

IGOR NAST: *Ik dacht dat hij misschien uit wandelen was.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Uit wandelen. Om hoe laat stond u op die dag?*

IGOR NAST: *Iets over zes. Ik zie de zon graag opkomen.*

SGT. VILJEM PLESKO: *U ziet – oké. Iets over zes. Dus u dacht: Vader is even tien uurtjes lang gaan wandelen. Een man van vierenzeventig jaar. Lijkt u dat normaal?*

IGOR NAST: *Nee.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Waarom belde u ons dan niet meteen?*

IGOR NAST: *Omdat ik de toekomst niet kan voorspellen. Ik dacht: Misschien is hij binnen vijf minuten wel weer terug. Maar dan was hij er tien minuten later nog niet. En zo tikt de dag voorbij. We beseffen de meeste dingen pas als het te laat is, sergeant.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Zo. U lijkt wel een filosoof. Heeft u werk, meneer Nast?*

IGOR NAST: *Ik ben schilder.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Schilder?*

IGOR NAST: *Ja.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Muren en zo?*

IGOR NAST: *Doeken en zo.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Bestaat dat nog?*

IGOR NAST: *Zo blijkt.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Komt u een beetje rond?*

IGOR NAST: *Ik mag niet klagen.*

SGT. VILJEM PLESKO: *U mag niet klagen. Waarom bracht u de heer Nast naar Nova Gorica?*

IGOR NAST: *Nogmaals: omdat dat zijn wens was.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Bent u zijn enige kind?*

IGOR NAST: *Nee, dat zou ik niet zeggen.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Waarom vindt u dat grappig?*

IGOR NAST: *Omdat mijn vader veel kinderen heeft, bijna evenveel als hij huwelijken had. Ik ben een van zes. Tenminste, dat denk ik.*

SGT. VILJEM PLESKO: *Hoe is uw relatie met al die broers en zussen?*

*IGOR NAST: De laatste weken even buiten
beschouwing gelaten? Zo goed als
onbestaande.*

SGT. VILJEM PLESKO: Hoe komt dat?

*IGOR NAST: Omdat iedereen het druk heeft en ver weg
woont van elkaar.*

SGT. VILJEM PLESKO: Heeft u familie hier, in Slovenië?

*IGOR NAST: Niet bij mijn weten. De meesten wonen
in Zwitserland. Mijn jongste halfbroer
woont in Amerika. En mijn halfzus,
Helena, die woont in Lima.*

11.04 uur

- KPT. ZIGA TURK: Wilt u koffie?*
- IGOR NAST: Nee.*
- KPT. ZIGA TURK: U drinkt geen koffie?*
- IGOR NAST: Is dat strafbaar?*
- KPT. ZIGA TURK: Drinkt u andere dingen?*
- IGOR NAST: Nee, ik drink helemaal niets. Natuurlijk drink ik andere dingen. Jezus.*
- SGT. VILJEM PLESKO: U hoeft zich niet zo op te winden. Meneer Nast, wat zegt de naam Charlie Days u?*
- KPT. ZIGA TURK: U lijkt plots erg nerveus, meneer Nast. Hoe komt dat?*
- SGT. VILJEM PLESKO: Meneer Nast, heeft u uw eigen vader om het leven gebracht?*
- IGOR NAST: Pardon?*
- SGT. VILJEM PLESKO: Net zoals u juffrouw Days liet verdwijnen?*
- IGOR NAST: Jullie zijn gek. Wat is dit, hebben jullie eindelijk Google geraadpleegd? Dan weten jullie intussen ook dat ik echt Igor Nast ben, dus als we dan nu godverdomme tot de zoektocht naar mijn vader kunnen overgaan...*
- SGT. VILJEM PLESKO: Dat was geen antwoord op mijn vraag, Igor. Heeft u uw eigen vader laten verdwijnen, net zoals u juffrouw Days liet verdwijnen?*
- IGOR NAST: Ik wil graag een advocaat bellen.*
- SGT. VILJEM PLESKO: Ja, die mag u zo bellen. Maar niet voor u me vertelt waar u de heer Hans Nast of zijn lijk heeft verstopt.*

IGOR NAST: Dit is nonsens. We verliezen tijd. Mijn vader is ziek en loopt misschien te bevroren in dit achterlijke kutdorp.

SGT. VILJEM PLESKO: Uw taal, meneer Nast. Het is zomer, trouwens. En blijft u maar gewoon zitten.

KPT. ZIGA TURK: Laten we even pauzeren.

11.59 uur

KPT. ZIGA TURK: Meneer Nast, ik wil u met klem vragen om de volgende vragen uitsluitend met ja of nee te beantwoorden. Kunt u dat voor mij doen?

IGOR NAST: Ja.

SGT. VILJEM PLESKO: Kent u juffrouw Charlie Days, geboren in Manchester op 19 mei 1981?

IGOR NAST: Ja, maar –

SGT. VILJEM PLESKO: Had u een liefdesrelatie met haar?

IGOR NAST: Ja.

SGT. VILJEM PLESKO: Weet u waar uw vader, Hans Nast, zich bevindt?

IGOR NAST: Nee.

SGT. VILJEM PLESKO: Heeft u een ruzie met hem gehad de voorbije dagen?

IGOR NAST: ...

JKPT. ZIGA TURK: Heeft u ruzie gehad met uw vader de voorbije dagen?

IGOR NAST: Ja.

KPT. ZIGA TURK: Als we jullie bungalow doorzoeken, zullen we dan bloedsporen vinden?

IGOR NAST: Nee. Ja. Misschien.

SGT. VILJEM PLESKO: Ja of nee.

IGOR NAST: Ik denk het wel.

KPT. ZIGA TURK: Hield u van Charlie Days?

IGOR NAST: Natuurlijk.

SGT. VILJEM PLESKO: Ja of nee, alstublieft, meneer Nast.

IGOR NAST: Ja.

KPT. ZIGA TURK: Heeft u haar teruggezien sinds mei 2013?

IGOR NAST: Nee.

KPT. ZIGA TURK: Heeft u vandaag leugens verteld om mij of mijn collega's te misleiden?

IGOR NAST: Nee.

KPT. ZIGA TURK: Vertelt u weleens leugens?

IGOR NAST: Ja.

KPT. ZIGA TURK: Zou u veel geld erven in geval uw vader komt te overlijden?

IGOR NAST: Ik denk het wel.

SGT. VILJEM PLESKO: Ja of nee.

IGOR NAST: Ik weet het niet. Ik denk het wel.

KPT. ZIGA TURK: Heeft u schulden?

IGOR NAST: Nee.

SGT. VILJEM PLESKO: Klopt het dat u in mei 2013 in Zeit Magazin verklaarde dat het voor u voelde alsof u zelf had bijgedragen aan haar verdwijning?

IGOR NAST: Dit is belachelijk.

KPT. ZIGA TURK: Maar klopt het?

IGOR NAST: Ik wil graag een van mijn broers bellen. Hij is advocaat.

KPT. ZIGA TURK: Waar is je vader, Igor?

IGOR NAST: Ik wil Robert Nast bellen.

KPT. ZIGA TURK: Wanneer u een probleem tegenkomt in uw leven, zoekt u dan de snelste oplossing?

IGOR NAST: Ik wil nu echt graag mijn broer bellen.

SGT. VILJEM PLESKO: Zitten blijven.

KPT. ZIGA TURK: Heeft u weleens iemand zo graag gezien dat u er gek van werd, meneer Nast?

IGOR NAST: Stop.

3

De lijmachtige geur van de mimosa waaide de taxi binnen. Dit was niet Manchester, dit was niet L.A. Hier kon je bloemen ruiken nog voor je ze kon zien. Alles wat ik miste ademde ik in. Warm zand onder onze voeten, spatten oceaans op onze huid. Alsof mensen enkel temperatuur en vel konden zijn. ‘Ruik je dat?’ vroeg ik aan Aslan. Die concentreerde zich op de weg die tussen de velden liep en deed alsof hij mij niet had gehoord.

Mijn naam is Igor Nast en ik ben het eerste kind uit het enige huwelijk van mijn moeder, Ann Delahaye. Ik zat op een bankje in Venetië toen mijn halfbroer Robert Nast, het tweede kind van zijn moeder, Gertrude Schiller, mij belde om te melden dat onze vader ziek was geworden en weldra zou sterven. De volgende ochtend zocht ik een taxichauffeur die bereid was om mij van Venetië naar vaders huis in Luzern in Zwitserland te brengen. Die taxichauffeur werd Aslan.

We reden traag door de openschuivende poort van een klein domein aan het Vierwoudstrekemeer. Eenmaal de poort

door moest Aslan een soort grasduin over. Hij rechte zijn rug en stak zijn neus omhoog om beter te zien waar hij zijn auto heen stuurde. Het was de eerste keer dat ik mijn vader hier bezocht en ik keek net als Aslan naar wat komen zou. En toen werden de hoge sparren, de geïmporteerde oleanders en de oude, waterloze fontein zichtbaar aan de andere kant van de heuvel. Beneden, nog geen meter boven het Vierwoudstrekemeer, lag het huis waar Hans Nast nu al iets meer dan tien jaar woonde. Dat moest een record voor hem zijn.

De architectuur dateerde op het eerste zicht uit de late negentiende eeuw. Het huis had hoge gevels die in een vuil zalmroze waren geschilderd. Dat paste best goed bij het groen van de luiken. Een groen dat je in een schilderij zou gebruiken om de kleine bladeren van een olijfboom te vullen of heldere punten van de Atlantische Oceaan tijdens de herfst te accentueren. Ik las het adres nog eens na en zei: 'Ja, dit moet het zijn.' Aslan had de taxi op een beleefde afstand van de voordeur geparkeerd en voor de tweede keer gevraagd of dit wel zeker het juiste huis was.

Mijn oudste halfbroer, Hans Nast junior, stond op het bordes te wachten. Hij droeg een gestreken bermuda en een groene polo zonder knoopjes. Het was warm maar Hans juniors poriën lieten geen druppel zweet door. Hij zag eruit alsof hij daar eerst persoonlijk toestemming voor zou moeten geven.

Hans junior schudde mijn hand terwijl hij zijn vrije linker op mijn bovenarm legde. Zijn aftershave was sterk maar stoorde niet. 'Heel goed, Igor, ik weet dat je het druk hebt,' zei hij, en hij wees me erop dat ik nog precies de tijd had om me op te frissen en om te kleden alvorens het avondmaal zou aanvangen. Ik was lang niet in een omgeving geweest waar avondmalen aangevangen werden. Hans stelde een soort ober in een

keurig wit trainingspak aan me voor als meneer Daniel.

‘Mijnheer Nast,’ zei meneer Daniel, en hij stak een hand uit.

‘Hallo Daniel, ik ben Igor,’ zei ik, en schudde zijn hand zo democratisch mogelijk. Een vorm van familiair gedrag die Hans junior ongepast leek te vinden.

‘Kom,’ zei hij. ‘Geef die mooie rugzak van je maar aan meneer Daniel.’

Vanbinnen leek het huis op een oud klooster dat opnieuw was ingericht door een pooier. Vanuit de hal keek je de woonkamer binnen en achter de hoge ramen fonkelde het Vierwoudstrekkenmeer. Ik volgde Hans junior de brede trappen op naar wat hij de slaapvertrekken noemde. Dat bleek een lange gang te zijn op de tweede verdieping. We kwamen voorbij een op een kier staande deur waarachter ik een man in witte kleding op bed zag zitten. Hij zag eruit alsof hij in gebed was.

‘Hier slapen Anthony en ik,’ zei Hans junior. Hij liet het klinken als een geruststelling, alsof ik er terecht kon als ik een nachtmerrie had of in mijn broek had geplast. ‘Tony, Igor is hier’.

‘Hallo,’ zei de man zonder op te kijken.

‘Hij neemt heel die yoganonsens echt heel serieus,’ zei Hans junior, zonder te fluisteren.

‘Fuck you, Hanzi,’ zei Anthony, die een cirkelvormige beweging maakte met zijn armen, vlot over zijn hoofd streek met een wit handdoekje en me toen een hand kwam geven. ‘Welkom,’ zei hij. ‘Ik ben Anthony. Wat fijn om eens een echte schilder te ontmoeten.’

Mijn vader woonde tien jaar in dit huis en een wildvreemde die aan yoga deed heette me er welkom.

‘Hoi,’ zei ik.

Mijn halve bloedverwanten lieten zich vervolgens een voor een zien.

‘Hey, maestro!’ riep mijn Amerikaanse halfbroer Davy terwijl hij uit de badkamer kwam. Hoewel ik Davy niet had gezien sinds hij tijdens een vakantie zijn gameboy in een zwembad had laten vallen en de rest van de vakantie huilde, kwam hij op me af alsof we oude makkers waren. Hij was nu groter dan ik, had zijn haar kort laten knippen en leek veel tijd door te brengen in een gymzaal. Maar hij had nog steeds de kinderlijke blauwe ogen die ik me van hem herinnerde. Ogen die met een alles vertelden en hem ongeschikt maakten voor liegen of doen alsof.

‘Hi Davy,’ zei ik.

Davy stak zijn hemd in zijn broek.

Door het melkglas van de oude badkamerdeur zag ik een wazig silhouet bewegen. ‘Hoi!’ riep ik.

‘Aangenaam!’ antwoordde een vrouw terwijl ze met haar gestrekte voet de deur openduwde en, gezeten op het toilet, zwaaide en me haar hand uitstak. Ze was een slanke vrouw met lange benen. Ze glimlachte breed.

Hans junior draaide zich van haar weg en mompelde iets over maar beter eens de kamer gaan zoeken. Céline Barra was haar naam en ze was een Française, fluisterde hij me toe terwijl we weer verder liepen. Zij kende volgens hem te weinig schaamte.

De kamer die me werd toebedeeld werd door Hans junior aangeprezen als de mooiste van het huis, vooral omdat er een open haard in stond. Nu stond in dit soort huizen haast in elk vertrek een open haard, dus ik vermoedde dat er ratten waren gesignaleerd of dat je van de verdieping eronder alles wat er gebeurde kon volgen door de dikke spleten in de plankenvloer.

Door een klein dakraampje kon je het meer zien, maar dan moest je wel op een krukje gaan staan. Er stond een krukje. Er stond niet veel anders. Een bed, een kleine ronde tafel met een eenvoudige stoel en dan dus het krukje, onder een wastafel met een roestige kraan waarvan Hans junior zich spoedde te waarschuwen dat er enkel bruin water uit stroomde.

Achter Hans junior, die met lichtjes gebogen hoofd in de deuropening was blijven staan, zag ik zijn Anthony in een spierwitte kamerjas over de overloop wandelen. Ik hoorde Céline verderop kirren. Haar hoge tonen werden versterkt in de nok van mijn nieuwe kamer. De sfeer in dit deel van het huis leek meer op die van een zomervakantie dan op die van een rouwbed. Vader zelf was nog nergens te zien.

Hans junior tikte op zijn telefoon en schudde geconcentreerd van ja en soms van nee en dan liet hij zijn tong klikken. Hans junior bewoog geld. Dat had hij zelf zo eens uitgelegd. Ik veronderstelde dat hij daar nu mee bezig was, met geld te bewegen.

Door het kleine raam viel een vertekende veelhoek aan licht. Het was te weinig, zoveel was duidelijk. Dit was niet het licht dat je hier normaal op dit uur zou gezien hebben. Dat licht zou je naar buiten gezogen hebben. Het zou de kamer hebben opgewarmd en de ruimte groter hebben laten lijken dan ze echt was. Nu leek alles precies wat het was: een kleine, vochtige uithoek in een huis dat zonder zon gewoon een versleten gebouw op natte grond was.

Ik pakte mijn eigen telefoon uit mijn jaszak en zag dat mijn agent Frank Sonntag me vier keer had gebeld. Ik zette het ding uit en legde hem in de lade van de ronde tafel. Toen ik hem vanuit Venetië liet weten dat ik niet kon blijven voor de vernisage omwille van mijn vaders nakende dood, vroeg hij: 'Heb jij een vader?' En meteen daarna zei hij: 'Jij doet natuurlijk wat je

moet doen, ik regel het wel voor jou. Dus maak je geen zorgen, ik regel het voor jou.'

Hans junior stond nog steeds in de deuropening. Hij stak zijn telefoon in zijn broekzak, zei 'zo' en knikte goedkeurend, alsof we net samen een klusje hadden afgerond. 'Vind je hier alles?' vroeg hij.

Ik keek rond in de lege kamer. Het krukje in de hoek, het bed, de tafel met mijn rugzak erop. Ook hij keek rond. Het krukje. De tafel. Het bed.

'Ja,' zei ik.

'De badkamer is de tweede deur links de gang op.'

'Prima.'

Ik haalde een nieuw paar groene sokken uit de rugzak. Hans bleef naar me kijken. Ik legde de sokken languit op de tafel. Ik was gehecht aan mijn sokken.

'Is hij er niet?' vroeg ik.

'Hij? Je bedoelt papa?' vroeg Hans junior. 'Natuurlijk wel. Wat dacht je, dat hij uit joggen was?'

Ik had nooit begrepen waarom volwassen mannen hun vader papa bleven noemen. Hans junior was een van de financiële wonderboys die erin waren geslaagd om fortuin te maken bij de crash van 2008. Hij belde mij toen hij het nieuws over mijn moeder hoorde. Maar na het protocollaire deel van het gesprek vergat hij waarom hij oorspronkelijk had gebeld en praatte hij over financiële markten zoals normale mensen over groenten en fruit praatten. Rot. Lekker. Scheppen. Dumpen.

Hans junior keek op zijn horloge. 'Binnen drieëntwintig minuten wordt er gegeten met papa,' zei hij.

'Dat is stipt voor een doodzieke,' zei ik.

'Wat zeg je?'

'Niets. Ik zie je zo.'

‘Fijn. Igor, een gestreken hemd hoeft niet maar is wel zo aangenaam.’